

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko Miejskim Zakładom Komunikacyjnym Spółce z o.o. w B.
i P. B.
z udziałem interwenienta ubocznego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń SA
w W. po stronie pozwanej Miejskich Zakładów Komunikacyjnych Spółki z
o.o. w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 maja 2013 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Powód E. S. złożył na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 marca 2011 r.

Powód wywodził, że w związku z zaskarżonym wyrokiem poniósł szkodę przez nieuzyskanie odszkodowania z tytułu utraty zdrowia pozostającej w ze śmiercią jego matki.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że zaskarżony wyrok narusza przepis art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c., bowiem Sąd pominął zgłoszone przez powoda dowody mające istotne znaczenie dla sprawy. Skutkiem tego naruszenia jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 32 i 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W skardze podniesiono, że powód nie składał skargi kasacyjnej ponieważ uważał, że w tym trybie nie uzyskałby korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowana w przepisach art. 424¹ - 424¹² k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną tzw. bezprawiem sądowym (art. 417¹ § 2 k.c.).

W myśl art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą:

- oznaczenie zaskarżonego orzeczenia,
- przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi,
- wskazanie przepisu prawa z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,
- uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia,
- wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art.

424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

- wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną.

Za utrwalony w judykaturze należy uznać pogląd, że niezamieszczenie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wskazania, iż wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, stanowi podstawę do odrzucenia skargi (por. postanowienie SN dnia 26 października 2006 r., I CNP 52/06, niepubl., postanowienie SN dnia 27 października 2007 r., I CNP 58/07, niepubl., postanowienie SN dnia 30 września 2008 r., I CNP 59/08, niepubl., postanowienie SN dnia 10 października 2012 r., II CNP 44/12, niepubl.). Dotyczy to także skargi wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2012 r., IV CNP 34/12, niepubl.).

Skarżący, poza wskazaniem na niezgodność wyroku z art. 32 i 45 Konstytucji, nie wykazał też, że występuje wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 421¹ § 2 k.p.c., który uniemożliwił złożenie skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji. Użyte w art. 424¹ § 2 k.p.c. pojęcie „wyjątkowego wypadku” dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem wyroku ocenianych w kontekście naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, jak i przesłanek, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych do zaskarżenia orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2012 r. II BP 16/11, niepubl.; z dnia 12 maja 2011 r., II BU 10/10, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2010 r., II CNP 39/10, niepubl.). Skarżący przyznał w skardze, że nie składał przysługującej mu w sprawie skargi kasacyjnej, bo uznał to za niekorzystne dla siebie. W związku z tym trzeba uwzględnić, że za wyjątkowy wypadek nie może być uznane

nieskorzystanie z przysługującego środka prawnego (np. skargi kasacyjnej) z powodu subiektywnego przekonania strony o nieskuteczności tego środka (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., I BU 9/11, niepubl.).

Skarga powoda nie zawiera także żadnych wywodów dotyczących uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody. Sam wskazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku określonej kwoty jako wartości przedmiotu zaskarżenia nie stanowi wykonania obowiązku uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej prawomocnym orzeczeniem (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt IV CNP 46/12, niepubl.; z dnia 24 lutego 2012 r., I CNP 52/11, niepubl.; z dnia 5 października 2009 r., IV CNP 23/09, niepubl.).

Stwierdzone braki stanowią elementy konstrukcyjne skargi. Są brakami istotnymi, nieusuwalnym w trybie wzywania do uzupełnienia braków formalnych skargi i powoduje jej odrzucenie a *limine* (por. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, niepubl.).

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.